

7 — Kobajagi

Dečak najzad prestaje da vrišti. Nema više snage. Šteta, pomisli N., on baš voli kad vrište. Dečak se sad oglašava piskutavim plaćem koji svake sekunde postaje sve tiši. Kao kad stisneš gumenu igračku. I N. stiska iz sve snage. Ubrzava ritam koga sad prati prijatno pulsiranje u njegovoj glavi i međunožju. Oseća sopstveni znoj kako se meša sa dečakovim. Oseća omamljuću aromu čistog užasa. I uživa. Uživa u svakoj sekundi i zna da nije pogrešio kada se odlučio na ovaj korak. Ovako je svima dobro. Njemu ponajviše.

Šutira bezimenog dečaka koji se kotrlja u ćošak gde nastavlja da cvili. N. posmatra par sekundi tu prljavu i slinavu grudvu mesa a onda se uz narastajući osmeh, i ne samo osmeh, okreće ka drugom kraju prostorije gde ga strpljivo čeka njegov andeo. Nema potrebe da odugovlači, sat vremena će u svakom slučaju isteći za 18 minuta i 26 sekundi i on će ih iskoristiti najbolje što može. Devojčica gleda u pod. Pramenovi zlatne kose gotovo joj prekrivaju lice. N. podiže svoju ruku i nežno joj uklanja pramen kose sa lica. Ispod njega se ukazuje plavetnilo oka. Strah i zbunjenost kovitlaju se u tom pogledu. Njegova omiljena kombinacija. O, kako će uživati...

* * *

N. se pravio da pomno proučava stavke ugovora. Sve je on to već znao napamet. U mislima je bio negde drugde, pokušavao je da nekako u sebi sumira sav značaj predstojećeg čina, a ponajviše je želeo da pogledom nekako obuhvati i ono što tek predstoji. Jer, ovo je za njega bila prekretnica. Nije bila samo stvar u novcu, iako će se upravo lišiti svoje životne uštedevine i porodičnog nasleđstva. N. je već prihvatio nužnost ove promene. Međutim, kopkala ga je, i pomalo plašila, mogućnost da je sve ovo uzalud, da neće uspeti da postigne taj toliko godina priželjkivani balans. Da postane, a sada i ostane,

dobar muž, za nekoliko meseci i otac, da se uklopi u zajednicu, pa makar sve to bila maska na koju je počeo možda i previše da se navikava. Ovo je bilo rešenje. Samo jedan potpis i svima će biti dobro. Njemu ponajviše.

Čovek u sivom odelu diskretno je pročistio grlo i N. je podigao pogled sa svežnja papira koji su čekali na potpis.

„Još jednom da ponovim i da istaknem“, uvežbanim glasom odvratio je čovek u sivom odelu, „diskrecija je zagarantovana. Nakon instalacije slede tehničke provere na svakih šest meseci, u toku prve dve godine, a potom na svakih godinu dana. Nakon deset godina sledi produženje ugovora, ukoliko to želite. Vaša porodica ni na koji način neće biti upoznata sa bilo čime. Diskrecija je apsolutna.“ Naglasio je poslednju reč.

Potpisao je gde treba i rukovao se sa čovekom u sivom odelu, koji mu je uputio osmeh kakav je N. vidao samo kod sebi sličnih.

* * *

Preostale su tri sekunde. Nikada mu se nije desilo da prekorači utvrđeno vreme, uvek bi to bilo nekoliko sekundi ili čak i minuta pre isteka. Ne može sebi sada da priušti bilu kakvu vanrednu intervenciju, pogotovo što je godišnja tehnička provera za svega devet dana. N. spušta ruku na svoje čelo orošeno kapljicama znoja. Ruka mu jedva vidno drhti i puls mu je malo ubrzan. Kroz nekoliko godina moraće da razmisli o tome da li je sat vremena dnevno ipak previše. Za ovako nešto ne postoji osiguranje. Diskrecija je apsolutna.

Na putu od radne ka spavaćoj sobi čeka ga mala stanka, kao i svako veče. Polako otvara vrata iza kojih ga dočekuje dečiji osmeh. Poljubac za laku noć. Ritual kojeg se religiozno pridržava, gotovo u strahu da ne sme da propusti niti jedno veče kako ne bi uzburkao mirni tok svakodnevice. Njegov andeo. Pramenovi zlatne kose gotovo joj prekrivaju lice. N. podiže svoju ruku i nežno joj uklanja pramen kose sa lica. Ispod njega se ukazuje plavetnilo oka.

„Laku noć, tata.“

„Lepo spavaj, anđele.“

Smešta se u svoj krevet i prožima ga prijatan umor. Tiho disanje dopire sa desne strane kreveta, koja pripada njegovoj sada usnuloj supruzi. N. se pažljivo namešta tako da izbegne čak i slučajan dodir od tog drugog, njemu stranog, tela. Okreće se na stranu i gleda u brojke na digitalnom satu. Za 18 minuta će biti tačno 11 časova. Šta sve može da se uradi za 18 minuta... N. zatvara oči i dok pada u san, na kratko, u deliću sekunde, koji njegova svest ne uspeva ni da registruje, njega bocne jedno sećanje. Nekada ga je to sećanje progonilo, ali prošle su godine, zapravo decenije, otkad nije svesno pomislio na ujka Tomu.

Ujka Toma, za razliku od N., nije imao Simulator.